

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/73/CE upłynął w dniu 3 marca 2011.

(¹) Dz.U. L 211, s.94

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 21 listopada 2012 r. w sprawie T-338/11 Getty Images (US), Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 8 lutego 2013 r. przez Getty Images (US), Inc.

(Sprawa C-70/13 P)

(2013/C 101/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Getty Images (US), Inc. (przedstawiciel: P. Olson, advokat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie wniesione przez Getty Images od decyzji eksperta OHIM z dnia 2 sierpnia 2010 r.;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi trzy zarzuty: i) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹), ii) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c); oraz iii) naruszenie zasady równego traktowania.

Na mocy art. 7 ust. 1 lit. b) znak towarowy nie może zostać zarejestrowany, jeśli jest pozbawiony „jakiegokolwiek odróżniającego charakteru”. Minimalny stopień charakteru odróżniającego wystarcza, by sprawić, że określone w tym artykule

podstawy odmowy rejestracji nie mają zastosowania. W niniejszym przypadku dwukrotne uznanie, że identyczny znak towarowy dla identycznych lub podobnych towarów lub usług posiada wymagany charakter odróżniający, rodzi bardzo silne domniemanie, iż PHOTOS.COM posiada konieczny minimalny stopień charakteru odróżniającego. Sama okoliczność, że każdy element rozważany oddzielnie jest pozbawiony charakteru odróżniającego, nie oznacza, iż ich kombinacja nie jest odróżniająca. Znak towarowy, jako kombinacja PHOTOS + COM, uzyskuje znaczenie niezależne od indywidualnych znaczeń jego elementów. W sposób wyraźny właściwy krąg odbiorców rozumie go jako handlową nazwę domeny. Nazwy domen są niepowtarzalne w odniesieniu do swojego charakteru. Jako taki PHOTOS.COM wskazuje konsumentowi na niepowtarzalne pochodzenie towarów i usług, które daje się odróżnić od innych źródeł towarów i usług o innej nazwie. W ten sposób spełnia cele znaku towarowego oraz określony w art. 7 ust. 1 lit. b) próg dotyczący charakteru odróżniającego.

Interes publiczny, który należy wziąć pod uwagę przy stosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b), polega na zbadaniu, czy znak towarowy może zagwarantować konsumentowi to, że towary lub usługi mają to samo pochodzenie, dając mu szansę bez jakiegokolwiek możliwości wprowadzania w błąd na odróżnienie usługi od innych, które mają inne pochodzenie. Bezsporne jest, że każda nazwa domeny jest niepowtarzalna i że nazwa domeny kończąca się na.com wskazuje na witrynę handlową. W pkt 22 zaskarżonej decyzji Sąd uznał, że element.com zostanie natychmiast uznany przez właściwy krąg odbiorców za odnoszący się do handlowej witryny internetowej. Sąd błędnie pominął okoliczność, że nazwa domeny funkcjonuje też po to, by umożliwić konsumentowi odróżnienie towarów lub usług zgłaszającego od konkurentów zgłaszającego. Interes publiczny w zakresie ochrony konsumenta zostaje osiągnięty i brak jest naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b).

Co się tyczy art. 7 ust. 1 lit. c) Sąd postanowił nie rozważać tej kwestii. Jednakże przepis ten nie jest naruszony, jako że interes publiczny leżący u podstaw tego przepisu ma na celu ochronę konkurentów wnoszącej odwołanie, a rejestracja nie ma wpływu na żadnych z tych konkurentów, gdyż jest to nazwa domeny należąca do wnoszącej odwołanie. Nie jest to także znak towarowy obiektywnie opisowy w stosunku do towarów lub usług.

Zasada równego traktowania wymaga, by OHIM był związany własnymi uprzednimi decyzjami przy rozpatrywaniu identycznych zgłoszeń znaków towarowych przy braku jakiegokolwiek wskazania, że wcześniejsze znaki towarowe zostały zarejestrowane błędnie. Zasada ta wymusza, aby sąd odrzucił wniosek OHIM, jakoby PHOTOS.COM nie kwalifikował się do rejestracji. Sąd twierdzi, że zasady te muszą być zrównoważone „poszanowaniem zasady legalności” i że zgłaszający znaki towarowe nie mogą opierać się na uprzednich decyzjach w celu uzyskania identycznej decyzji, gdyż uprzednia decyzja była „niezgodnym z prawem aktem dokonany na korzyść kogoś innego”; z tego względu Sąd uznał, że „takie badanie musi zostać przeprowadzone w każdym konkretnym przypadku” (pkt 69 zaskarżonego wyroku).

Zasada równego traktowania stoi w sprzeczności z zasadą legalności. Od wydania wyroku w sprawie STREAMSERVE (zob. wyrok z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-106/00 Streamserve przeciwko OHIM) zasada legalności ma przewagę. To doprowadziło do niepewności prawa i zalewu skarg. W świetle tego doświadczenia uzasadnione jest skupienie większej uwagi na zasadzie równego traktowania. Eksperti OHIM mają obowiązek działania w sposób spójny, stosowania wspólnych standardów, identyfikowania analogicznych przypadków i rozpatrywania ich w podobny sposób. Gdy zgłaszający znaki towarowe odnoszą się do uprzednio zarejestrowanych znaków towarowych, eksperci OHIM nie powinni móc po prostu odnieść się do wyroku w sprawie STREAMSERVE i pomijać podstawową zasadę równego traktowania. Zamiast zasady legalności, na podstawie której wcześniejsze rejestracje są dosłownie uznawane za błędy, znacznie bardziej praktyczną metodą jest założenie, że uprzednie znaki towarowe zostały zarejestrowane właściwie. W żadnym innym przypadku obowiązek zastosowania zasady równego traktowania nie jest tak wyraźny jak w niniejszej sprawie, w której znaki towarowe i towary są identyczne.

Znak towarowy PHOTOS.COM jest równie odróżniający w odniesieniu do objętych nim towarów i usług jak dwa uprzednio zarejestrowane znaki towarowe. Ta sama podstawa obowiązuje odnośnie do rejestracji znaku towarowego zarówno dla tych, jak i dla oryginalnych znaków towarowych, a zasada równego traktowania tego wymaga.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2012 r. w sprawie T-588/10, Grecja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 11 lutego 2013 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-71/13 P)

(2013/C 101/27)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i E. Leftheriotou)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu UE w całości, zgodnie ze szczegółowymi wyjaśnieniami

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

— W ramach zarzutu pierwszego na poparcie żądania uchylenia, który dotyczy uprawy tytoniu, Republika Grecka podnosi:

- 1) naruszenie prawa Unii — błędną wykładnię art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005;
- 2) że warunki przyznania premii za tytoń zostały ustalone wyczerpująco i wyłącznie w art. 5 rozporządzenia nr 2075/92 (¹) i że wobec tego Sąd popełnił błąd, ponieważ niezgodnie z prawem uznał, że art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2848/1998 (²) zgodnie z prawem wymaga, jako dodatkowego warunku wypłaty premii, aby tytoń został dostarczony pierwszemu przetwórcy do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku zbiorów, podczas gdy art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2848/1998 — pozbawiający rolnika całej premii w wypadku spóźnionej dostawy, choćby opóźnienie było tylko jednodniowe — narusza zasadę proporcjonalności w związku z art. 39 ust. 1 lit. b) TFUE i art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 2075/92;
- 3) naruszenie prawa Unii — błędną wykładnię art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2848/1998 (w odniesieniu do spóźnionych dostaw tytoniu);
- 4) wewnątrznie sprzeczne uzasadnienie zaskarżonego wyroku i błędną wykładnię art. 9 ust. 4 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 2848/1998 (w odniesieniu do przeniesienia umów na uprawę); oraz
- 5) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2075/92 i art. 7 rozporządzenia nr 2848/1998 (w odniesieniu do korzystania przez przedsiębiorstwo zatwierdzone jako pierwszy przetwórcza z wynajętych pomieszczeń lub urządzeń).

— W ramach zarzutu drugiego na poparcie żądania uchylenia, który dotyczy winogron suszonych, Republika Grecka podnosi, że Sąd dokonał:

- 1) błędnej wykładni art. 3 ust. 2 tiret czwarte rozporządzenia nr 1621/1999 (³) w odniesieniu do pojęcia kłesk żywiolowych; oraz
- 2) błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania wytycznych dotyczących korekt ryczałtowych w sektorze suszonych winogron (w odniesieniu do winogron sułtańskich za zbiory z lat 2004 i 2005, a w odniesieniu do suszonych winogron z Koryntu za zbiory z 2005 r.), ponieważ warunki nałożenia korekty w wysokości 25 % nie są spełnione, wobec czego wyrok jest niewystarczająco uzasadniony.